

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. UZSVM/A/43183/2017-SOK, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017, č. j. 6 A 211/2017 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce žádostí ze dne 3. 8. 2017 požádal žalovaného o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalovaný dopisem ze dne 16. 8. 2017, č. j. UZSVM/A/38426/2017-SOK, sdělil žalobci výši úhrady nákladů za poskytnutí informací. Proti výši úhrady se žalobce bránil stížností. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 10. 2017, č. j. UZSVM/A/43183/2017-SOK, rozhodl o stížnosti tak, že potvrdil výši úhrady za poskytnutí informace podle § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se stěžovatel bránil žalobou u Městského soudu v Praze, který ji shora označeným usnesením pro nepřípustnost odmítl. Napadené rozhodnutí žalovaného není podle názoru městského soudu rozhodnutím podle § 65 s. ř.

s., a proto jej nelze napadnout žalobou proti rozhodnutí. Žalobce měl vyčkat na vydání rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, proti kterému je žaloba přípustná.

III.

[3] Usnesení městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností a navrhl napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítal, že městský soud pochybil, pokud dospěl k závěru o nepřípustnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí. Tvrdil, že žádal o poskytnutí informace o činnosti žalovaného a také o informace týkající se církevních restitucí. Z tohoto důvodu žalovanému zaslal celkem 11 dotazů. Žalovaný poskytnutí informace podmínil úhradou částky ve výši 11.614 Kč, aniž tuto částku podložil výpočtem nákladů. Proti povinnosti k úhradě se stěžovatel bránil stížností, které žalovaný nevyhověl a výši úhrady potvrdil. Žalobce očekával, že následně obdrží rozhodnutí o odložení žádosti o poskytnutí informace. Takové rozhodnutí do dnešního dne neobdržel. Z tohoto důvodu nemohl v průběhu řízení předložit soudu rozhodnutí o odložení žádosti a upravit v tomto směru formulaci petitu žaloby.

[5] Stěžovatel se domníval, že v případě, že by byl žalovaný nečinný a v důsledku toho by nevydal rozhodnutí o odložení žádosti, uplynula by mu v mezidobí lhůta k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí a neměl by již možnost se v této věci jakkoli bránit žalobou ve správním soudnictví. Aby této situaci předešel, podal žalobu proti napadenému rozhodnutí.

[6] Napadené rozhodnutí považuje stěžovatel za nicotné.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že v řízení o žádosti nečinný nebyl. Dne 13. 11. 2017 rozhodl o odložení žádosti stěžovatele a rozhodnutí stěžovateli dne 21. 11. 2017 řádně doručil. Stěžovatel se proto mohl proti tomuto rozhodnutí bránit žalobou. Ve zbytku se žalovaný přiklonil k závěrům městského soudu uvedeným v napadeném usnesení a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud následně posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Spornou v posuzované věci je otázka, zda je napadené rozhodnutí, tj. rozhodnutí o stížnosti žadatele, který nesouhlasí s výší úhrady jemu sdělené podle § 16a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., proti němuž je možné se bránit žalobou ve správním soudnictví.

[11] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se touto otázkou zabýval v usnesení ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008 - 90, v němž vyslovil, že *„[s]dělení požadavku na úhradu za poskytnutí informace a o výši této úhrady (§ 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), ani rozhodnutí o stížnosti žadatele, který nesouhlasí s výší úhrady jemu sdělené (§ 16a odst. 7 téhož zákona) nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 soudního řádu správního, ani rozhodnutími správního orgánu ve věci soukromoprávní [§ 68 písm. b) s. ř. s.].“* Uvedl také, že *„[r]ozhodnutím podle § 65 soudního řádu správního je však rozhodnutí, jímž povinný subjekt žádost o poskytnutí informace pro nezaplacení úhrady odložil (§ 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím).“* Na právě uvedené usnesení rozšířeného senátu správně poukázal také městský soud.

[12] Stěžovatel v nyní projednávané věci napadl žalobou rozhodnutí o stížnosti proti výši úhrady za poskytnutí informace (§ 16a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím). V souladu se shora citovanou judikaturou však takové rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., proti kterému by bylo možné podat žalobu proti rozhodnutí. Úkony správních orgánů, které nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., jsou podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeny ze soudního přezkumu. Městský soud proto žalobu správně posoudil podle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že je nepřípustná.

[13] Jestliže se stěžovatel chtěl bránit proti rozhodnutí o stížnosti proti výši úhrady za poskytnutí informace, měl vyčkat doručení rozhodnutí žalovaného o odložení žádosti. Teprve rozhodnutí o odložení žádosti je možné napadnout správní žalobou, v níž lze také uplatnit námitky směřující vůči výši úhrady za poskytnutí informace.

[14] Obecně lze konstatovat, že i v případě, že by byl žalovaný nečinný a rozhodnutí o odložení žádosti by nevydal, má stěžovatel možnost domoci se svých práv. V takovém případě je možné uplatnit vůči žalovanému prostředky ochrany před nečinností včetně případné žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Skutečnost, zda žalovaný vydal či nevydal rozhodnutí o odložení žádosti, není předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud se proto námitkami stěžovatele uplatněnými v tomto směru nezabýval.

[15] Kasační soud se nezabýval ani námitkou tvrzené nicotnosti napadeného rozhodnutí. Vzhledem k nepřípustnosti žaloby totiž nemohl přistoupit k věcnému přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

VI.

[16] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu